

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 6Co/193/2012  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8411207983  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2013  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8411207983.2

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, Údernícka 5, Bratislava proti žalovanej F. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q., B. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom Advokátskej kancelárie v Stropkove, Nám. SNP 7, v konaní o zaplatenie 793,82 Eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 3C/258/2011-52 zo dňa 26.06.2012 takto jednohlasne

### rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec sa v r a c i a prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

### odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je povinná uhradiť v prospech žalobcu istinu 793,82 Eur s úrokom z omeškania 13 % ročne zo sumy 599,48 Eur od 09. 12. 2006 do zaplatenia a trovy konania vo výške 615,07 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi postupcom Všeobecná úverová banka a.s. a žalobcom došlo k postúpeniu pohľadávky na žalobcu voči žalovanej. Ďalej mal za preukázané, že žalovaná a postupca uzavreli dňa 18.06. 2004 zmluvu k úverovému účtu alebo k číslu zákazníka 91840821 v znení jej dodatkov, ktorej súčasťou boli všeobecné obchodné podmienky na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám. Na základe uvedenej zmluvy postupca poskytol žalovanej úver. Podmienky čerpania úveru, účel úveru, spôsob, výška a termíny splácania úveru, zabezpečenie úveru, podmienky pri neplnení a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach.

Ďalej mal za preukázané, že žalovaná nespĺnila splátky úveru riadne a včas, ak postupca vypovedal zmluvu o úvere a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 820,82 Eur, pričom pozostávala z istiny, riadneho úroku, úroku z omeškania a ostatného príslušenstva a poplatkov. Žalovaná zaplatila sumu 27,- Eur.

Poukázal na dohodu o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku spísaného medzi žalobcom a žalovanou dňa 23. 02. 2011. Z tejto dohody vyplýva, že žalovaná bola poučená o tom, že záväzok je premlčaný, bola poučená o následkoch premlčania a zaviazala sa dlžnú sumu urovnať v plnej výške.

Na takto zistený skutkový stav prijal právny záver, podľa ktorého žalovaná uznala svoj dlh písomne a predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Priznal žalobcovi aj právo na úrok z omeškania vo výške 13 % ročne od 09. 12. 2006 zo sumy 599,48 Eur do zaplatenia.

Poukázal na ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č.586/2008 Z.z.

O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal úspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie vedľajší účastník na strane žalovaného. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a priznal mu právo na náhradu trov konania, alternatívne napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní ďalej uviedol, že prvostupňový súd priznal žalobcovi uplatňovaný nárok aj za situácie, že vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Prvostupňový súd argumentačne oprel svoje rozhodnutie o dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 23.02.2011, v ktorej mala žalovaná údajne uznať svoj záväzok voči žalobcovi čo do dôvodu a výšky súvisiaci s úverovou zmluvou pôvodným veriteľom.

Napriek tomu, že nebola mu doručená dohoda, zo svojich doterajších skúseností v obdobných súdnych sporoch vie, že žalobca predkladá rovnaké formulárové dohody a pozná text aj obsah týchto formulárov a namieta ich obsah.

Uviedol, že formulár obsahuje jednostranné právne úkony uznania záväzku a dvojstranné právne úkony pri dohode o splátkach záväzku a dohode o uzatvorení rozhodcovskej doložky. Možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. Prehlásenie dlžníka o nevedomosti premlčania dlhu je skryté do dohody o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 dohody. Rozhodcovská doložka v bode 4 dohody je neprijateľná zmluvná podmienka v právnych vzťahoch vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy postihnutá absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. 1 písm. r/, ods. 5 O.z.).

V odvolaní ďalej uviedol, že uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl, lesť a snaha dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa. Citované ustanovenie je jedinou explicitnou definíciou dobrých mravov v našom právnom poriadku.

V odvolaní tiež uviedol, že vysoké percento predkladaných dohôd žalobcom navyiac ani nepodpísali spotrebiteľia, čo deklarujú svojimi výpoveďami na pojednávaníach a čo je častokrát napokon zrejme z úplnej odlišnosti podpisu spotrebiteľa na dohode a úverovej zmluve.

K podanému odvolaniu podal písomné vyjadrenie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd podané odvolanie odmietol v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b)/ O.s.p. a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Vo vyjadrení ďalej uviedol, že vedľajší účastník podľa jeho názoru nie je oprávnený na podanie odvolania. Žalovaný nepodal odvolanie. Vedľajší účastník by mal pomôcť poskytovať tým, ktorí o to prejavia záujem a nie takýmto spôsobom predlžovať konania, čo je v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania. Podľa jeho názoru vyplýva právo podať odvolanie iba v tom prípade kedy z hmotnoprávneho predpisu vyplýva spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkmi. Vzhľadom k tomu že medzi žalovaným a združením zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi nimi odvolanie vedľajšieho účastníka je potrebné považovať za odvolanie podané neoprávnenou osobou. Lehota na odvolanie je limitovaná lehotou na odvolanie účastníka a nemôže podať odvolanie proti vôli účastníka. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove spisová značka 5 Cob/17O/2012.

K dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku uviedol, že dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, čo má za následok predpoklad, že záväzok trval aj v čase uznania. Žalovaný nebol k podpisu žiadnym spôsobom donútený.

V odvolaní tiež uviedol, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Konaním vedľajšieho účastníka dochádza k navyšovaniu trov konania a k nehospodárnosti konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad upravených v ust. § 212 O.s.p. a v zmysle zásad uvedených v ust. § 214 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné a že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku (§ 219 O.s.p.) ani pre jeho zmenu (§ 220 O.s.p.).

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil, pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania zo strany vedľajšieho účastníka len tým spôsobom, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná a žalobca uzavreli dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání závazku, nemožno tak považovať jej záväzok za premlčaný, pretože z dohody vyplýva, že žalovaná mala v čase uznania vedomosť o jeho premlčaní.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Preskúmateľným, teda zrozumiteľným a riadne odôvodneným je rozhodnutie, ktoré v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 157 ods. 2 O.s.p. obsahuje stručný a jasný výklad o tom, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a z akého dôvodu nerealizoval žiadne zistenia z niektorých vykonaných dôkazov. Nevyhnutnou požiadavkou riadneho odôvodnenia rozhodnutia je súdom prijatý záver o skutkovom stave veci a naň nadväzujúcim právnom posúdení veci.

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na závery vyslovené v rozhodnutiach Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR, ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že tak základné právo podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru v sebe okrem iných práv a záruk zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia.

Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil záver, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nároku a s obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnením rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, je realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“.

Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že „právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgias v. Grécko) „Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci“ (Ruistoria v. Španielsko. Rozsudok z roku 1994).

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí prijal záver, že: „Rozhodovacia činnosť súdov predstavuje jeden zo spôsobov realizácie objektívneho práva za účelom nápravy jeho nesprávneho chápania zo strany fyzických a právnických osôb pri realizácii právnych vzťahov. Autoritatívna povaha rozhodovacej činnosti zakladá pre súdy zodpovednosť v zmysle požiadavky náležitého výkladu z hľadiska odbornosti, ktorá však nesmie ísť na úkor všeobecnej zrozumiteľnosti a jednoznačnosti vysloveného právneho názoru. Vyžaduje sa teda, aby súd nielen vyslovil svoj záver, ale aj vyložil úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a ktoré ho viedli k aplikácii práve zvolených predpisov. V prípade, ak účastník konania vyžaduje, aby sa vec posudzovala podľa iných zákonných ustanovení, súd je povinný zaoberať sa nimi a vyložiť, prečo posúdenie veci v zmysle návrhov účastníka nie je po právnej stránke správne“ (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. 7. 2010, sp. zn. 2 M Cdo 7/2009).

Podľa názoru odvolacieho súdu napadnuté súdne rozhodnutie nie je presvedčivé. Absentuje totiž záver prvostupňového súdu o tom ako sa vyrovnal s tým, že vzťah medzi žalovanou a žalobcom je potrebné považovať za vzťah, v ktorom má žalovaná postavenie spotrebiteľa. Prvostupňový súd neaplikoval v prejednávanej veci ust. § 52 a následne Občianskeho zákonníka. Prvostupňový súd vôbec nepristúpil ku kontrole zmluvných podmienok upravených spotrebiteľskou zmluvou a to konkrétne dohody o uznaní záväzku a o splátkovom kalendári zo dňa 23.02.2011. V rozhodnutí prvostupňového súdu absentuje dôsledné právne sa vyrovnanie s námietkou vedľajšieho účastníka o premlčaní práva uplatneného žalobcom. Neposúdil otázku o neprijateľných podmienkach dotýkajúcich sa predĺženia premlčacej doby a posúdenia týchto dojednaní zo zreteľom na spotrebiteľa. Odvolací súd teda považuje záver prvostupňového súdu za predčasný, pokiaľ dospel k záveru o tom, že nárok žalobcu nie je premlčaný.

Prvostupňový súd tak nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne vec posúdil, čo je dôvodom pre zrušenie rozsudku a vrátenie veci prvostupňovému súdu (§ 221 ods.1 písm.h/, § 221 ods.2 O.s.p.).

Úlohou prvostupňového súdu teda bude v prvom rade vyrovnáť sa s otázkou námietky premlčania vznesenej zo strany vedľajšieho účastníka a s dôvodmi neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v dohode o uznaní záväzku a o uzavretí splátkového kalendára zo dňa 23.2.2011.

Úlohou prvostupňového súdu bude náležitým spôsobom zistiť splnenie hmotnoprávných podmienok podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Podľa citovaného ustanovenia, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátiteľnú domnienku. Dlžník sa i tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol alebo že v čase uznania neexistoval. Nemôže sa však brániť námietkou premlčania.

Žalobca sa odvoláva len na existenciu dohody o uznaní dlhu. Bude však jeho povinnosťou preukázať jeho existenciu v čase uznania, pretože ak žalovaná nevedela o premlčaní, nemá jej uznanie za následok ten účinok, ktorý uznanie dlhu predpokladá (prvá veta ust. § 558 O.z.).

Prvostupňový súd sa musí náležite vysporiadať s ochranou spotrebiteľa, teda žalovanej a to v tom zmysle, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovanou je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú

právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Prvostupňový súd sa vysporiada s tvrdením vedľajšieho účastníka o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky a preskúma, či nedošlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo k službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Prvostupňový súd teda musí preskúmať, či v danom prípade pri uzatváraní takejto dohody nedošlo k nekalej obchodnej praktike a preskúma, či boli tak naplnené znaky nekalosti. Z viacerých podobných súdnych konaní je zrejmé, že súdy považuje umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu za obchodnú prax, ktorá nie je čestná. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/37/2012, 20Co/86/2012, 3Co/53/2012, 4Co/19/2012, 19Co/87/2012.

Odvolací súd ďalej udáva, že vznesenú námietku premlčania, ktorá bola vznesená vedľajším účastníkom je potrebné považovať za námietku vyplývajúcu z hmotnoprávných predpisov.

Podľa ust. § 93 ods.4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Odvolací súd v súlade s ust. § 93 ods.4 O.s.p. má za to, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Je preto oprávnený uplatniť námietku premlčania tak, ako by ju bol oprávnený uplatniť účastník konania na podporu ktorého v konaní vystupuje.

Účelom inštitútu premlčania je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, teda premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranú dobu nútené splniť si svoje povinnosti.

Prvostupňový súd vypočuje žalovanú na okolnosti uzatvárania dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach.

Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalobcu, že vedľajší účastník na strane žalovaného nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania, keďže nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, a preto nie je dôvod respektíve nie je dané oprávnenie vedľajšieho účastníka v tejto veci podať odvolanie.

Vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, teda má v zásade aj právo podať odvolanie. Táto procesná legitímácia na podanie odvolania je však obmedzená účastníkom na strane, ktorého vystupuje. Oprávnenie podať odvolanie prináleží vedľajšiemu účastníkovi iba vtedy, ak toto oprávnenie má aj účastník na strane, ktorého sa pripojil. V prípade že tento účastník nemá procesnú legitímáciu na podanie odvolania nemôže ju mať ani vedľajší účastník. Vedľajší účastník môže podať odvolanie aj vtedy ak ho podal účastník.

Odvolací súd ďalej poznamenáva, že nemožno prehliadnuť prípadný nesúhlas spotrebiteľa, ak by išlo o neinformovaného spotrebiteľa. Súd v takýchto prípadoch zohľadní úkon vedľajšieho účastníka, aj keď odporuje úkonu spotrebiteľa (§ 93 ods. 4 O.s.p.). Je neakceptovateľné (vždy za každých okolností (porov. uznesenie Súdneho dvora Európskej únie C-76/10 POHOTOVOSTĚ, bod 50), aby súd bol nástrojom na priznávanie plnení z neprijateľných zmluvných podmienok (nekalých obchodných praktík) voči neinformovaným spotrebiteľom (porov. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C 429/05, bod 61 „V bode 26 už citovaného rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores Súdny dvor rozhodol, že účel článku 6 smernice 93/13, ktorý členským štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé

podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľovi, aby sám poukázal na nekalý charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Ak je pravdou, že v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú, aby sa obhajovali v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa možno dosiahnuť, len ak sa vnútroštátnemu súdu prizná možnosť posúdiť uvedené podmienky bez návrhu.“).

S poukazom na čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré predstavuje kogentné pravidlo európskeho práva, podľa ktorého súd nemá aplikovať a prihliadnuť na také procesné pravidlo vnútroštátneho práva, ktoré vo svojich účinkoch bráni naplneniu myšlienky a zmyslu ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS. Je treba ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. vykladať tak, že ak vedľajší účastník vstúpil do konania do právoplatného skončenia veci, je treba mu rozhodnutie doručiť a umožniť mu podať opravný prostriedok, ak sa takýmto opravným prostriedkom dá zabrániť porušeniu čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13 ES o neprijateľných zmluvných podmienkach a súd ex offo súdnu kontrolu nevykoná.

Občiansky súdny poriadok vôbec nebráni vedľajšiemu účastníkovi podať opravný prostriedok do právoplatného skončenia konania, hoci by vstúpil do konania posledný deň lehoty plynúcej spotrebiteľovi na podanie opravného prostriedku.

Súd je povinný vykladať aplikovať ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. umožňujúce vedľajšiemu účastníkovi konať samému za seba tak, aby sa nezmarila možnosť vedľajšieho účastníka zbaviť spotrebiteľa plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky (nekalej obchodnej praktiky), ak konanie ešte nie je právoplatne skončené.

Prvostupňový súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.